

РЕШЕНИЕ

№ 3439

гр. София, 20.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 14.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2648** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203207 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба вх.№ 6610/25.02.2020 г. по описа на АССГ, подадена от Г. З. Г. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] ЕГН: [ЕГН], чрез адв.Г., срещу Министерството на регионалното развитие и благоустройството /МРРБ/, с която се претендира присъждане на сума в размер на 30 000 лв., представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди от отменен като незаконосъобразен административен акт – Заповед № РД-02-16-448/22.08.2017 г., издадена от Главния секретар на МРРБ, отменен с Решение № 6413 от 07.11.2017 г., постановено по адм.дело № 10448/2017 г. по описа на АССГ, оставено в сила с Решение № 2582 от 21.02.2019 г., постановено по адм.дело № 14603/2017 г. по описа на ВАС. Претендира се и законната лихва върху посоченото обезщетение за периода от датата на предявяване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата, ведно със сторените по делото разноси.

В исковата молба и уточняващата такава се излагат твърдения, че вследствие на отменената като незаконосъобразна заповед за прекратяване на служебното правоотношение ищецът е претърпял неимуществени вреди. Представени са доказателства, че през 2000 г. ищецът е диагностициран с автоимунно заболяване – множествена склероза - пристъпно ремитентна форма. Сочи се, че от естеството на

това заболяване всеки силен психически или физически стрес е може да породи пристъп, който е възможно да се изрази в инвалидизация на част или части от тялото, загуба на зрение, равновесие, позиви за често уриниране. Твърди се, че след първоначалното проявление на болестта ищецът не е имал проблеми и не е получавал пристъпи до есента на 2017 г. През този период именно започнало да се говори за предстоящи съкращения в МРРБ предвид новия му устройствен правилник от 2017 г. Подготвяни били структурни промени, касаещи пряко отдела, в който ищецът работил. Между колегите му било коментирано, че на неговото място ще бъде назначено друго лице, и това било силно травмиращо за него, предизвикало силен стрес. А, след издаване на отменената заповед, стресът бил много по-силен, ищецът изпаднал в депресивно състояние. Това предизвикало вдигане на кръвното му налягане, а непосредствено след съкращението получил пристъп на МС. Първоначалната симптоматика – изтръпване на крайниците, често уриниране, замъгляване на погледа. След, което започнал да губи равновесие и слабостта в крайниците рязко се увеличила. Поради това бил принуден да използва продължителен отпуск по болест, като в резултат през м. юни 2018 г. бил освидетелстван с 71 % трайно намалена работоспособност за период от три години, а отделно в началото на 2018 г. е дигностициран с хипертонично сърце. Становището на невролозите било, че притесненията, стресът, страхът, огромният брой негативни емоции, които е преживял в резултат от оставането му без работа след толкова години в МРРБ са предизвикали активизиране на неговото заболяване.

В с.з. ищецът не се явява, представлява се от адв. Г., която моли съда да уважи предявената искова молба, претендира сторените по делото разноски и адвокатско възнаграждение по представен списък по чл.80 ГПК.

Препис от исковата молба е връчен на ответника за отговор. В срока по чл.131 ГПК е постъпил отговор от МРРБ, в който се излага становище за допустимост на исковата претенция, но същата се счита за неоснователна и недоказана, като са изложени подробни съображения. В съдебно заседание ответникът чрез юк.П. моли Съда да отхвърли предявената искова молба, като присъди юрисконсултско възнаграждение в полза на ответника. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение

С. градска прокуратура се представлява от прокурор Д..

Административен съд-София град, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Ищецът е бил назначен в МРРБ на длъжността Началник на отдел "Административно-териториално устройство и децентрализация", Главна дирекция "Стратегическо планиране на регионалното развитие и А.", МРРБ от 10.12.2009 г.

Със Заповед № РД-02-16-448/22.08.2017 г., издадена от Главния секретар на МРРБ, е прекратено служебното правоотношение на ищеца с МРРБ поради съкращаване на длъжността, считано от 22.08.2017 г.

С Решение № 6413 от 07.11.2017 г., постановено от АССГ по адм.дело № 10488/2017 г., заповедта е отменена като незаконосъобразна. С Решение № 2582 от 21.02.2019 г., постановено от ВАС по адм.дело № 14603/2017 г., решението на АССГ е оставено в сила. Така решението на АССГ е влязло в сила на 21.02.2019 г.

Във връзка с изложените в исковата молба твърдения за причинените неимуществени вреди от страна на ищеца са представени: Епикриза, издадена от Медицински университет-С., Държавна университетска болница "А.", Първа Неврологична

клиника, Мъжко нервно отделение от 2000 г., с която на Г. З. Г. е определена окончателна диагноза: "множествена склероза – цереброспинална форма с рекурентно-ремитентен ход на протичане, координационен синдром"; издадени 10 бр. болнични листа за периода от 31.07.2017 г. – 26.05.2018 г.; АЛ № 0010633/10.08.2017 г.; Етапна епикриза от 04.01.2018 г., ЕР № 1262/11.06.2018 г.; Амбулаторна карта; Амбулаторен лист № 000119/22.01.2020 г.; Етапна епикриза от 22.01.2020 г.; Амбулаторен лист от 05.02.2020 г.; Решение № 2582/21.02.2019 г. по административно дело № 14603/2017 г. по описа на ВАС и два броя списъка, удостоверяващи участието на ищеца в конкурсни процедури по ЗДСл /л.13-47/.

В хода на съдебното производство във връзка с твърденията на ищеца за причинените му неимуществени вреди беше изслушана съдебно-медицинска експертиза с вещо лице д-р Г. О., която даде заключение по следните задачи:

1. Какво представлява заболяването МС в неговата пристъпно-ремитентна форма и как протичат пристъпите.
2. Стресът и психическото напрежение при лице с доказано заболяване, може ли да са фактори, които да предизвикат /отключат/ пристъп на МС.
3. С оглед представените по делото доказателства, може ли да се приеме, че ищецът е преживял силен стрес и притеснение от извършените на работното ми място реформи, съответно от незаконосъобразното прекратяване на служебното ми правоотношение.
4. Какво е било здравословното състояние на ищеца касателно заболяването МС преди 2017 г. в сравнителен анализ с това към октомври 2017 г. и към настоящия момент.
5. Какви могат да бъдат последиците от получен пристъп при болен от МС.
6. Може ли да се направи прогноза за възстановяването на ищеца след получения пристъп.

Съдът кредитира експертното заключение като компетентно изготвено и даващо отговор на поставените задачи. Същото е мотивирано, съответства на събраните доказателства и следва да се приеме и за обосновано, предвид подробно изложената от вещото лице аргументация, послужила за формиране на експертните изводи. Експертът е анализирал коректно събраните доказателства и е изградил последователни, компетентни и вътрешно непротиворечиви изводи. Отговорил е изчерпателно на поставените въпроси, след съвкупна проверка и анализ на всички относими към спора факти.

За наличието на претърпените вреди, по искане на ищеца бяха допуснати и разпитани следните свидетели:

Й. Д. Д.. Същата заяви, че живее с ищеца на семейни начала. Познава го от 1999 г. и от тогава живеят заедно. В началото на 2000 г. ищецът започнал да има оплаквания, проявявал симптоми, но лекарите не могли да открият от какво е болен. Болките започнали след уволнението му от Строителни войски, предвид тяхното закриване. В началото болките били на по-редки интервали, но впоследствие се засилили. Ищецът чувствал умора, нямал сили. Свидетелката забелязала, че започнал да провлачва единия си крак, имал силно гадене. В началото мислели това за някакъв грип, тъй като било през лятото, но с наложило ищецът да влезе в болница. След проведеното му лечение здравословното му състояние се подобрило, като от 2001 г. до 2017 г. не е проявявал симптоми, не е имал прояви на заболяването. Към 2017 г. свидетелката е съжителствала с ищеца, и тогава той започнал да се изнервя, имал дразнене дори от шума на самолетите, които летят ниско при приземяване се приземяват. Те живеят в

[населено място], до Математическата гимназия. Преди лягал да спи преди полунощ, а след това започнал да ляга по-късно, будел се през нощта между 03:00-04:00 часа, бил отвлечен, започнал да се затваря в себе си, станал неадекватен и тревожен. По това време било разработвано ново щатно разписание в МРРБ. Допълва, че се носели слухове, че на неговото място ще бъде назначен друг негов колега, и ищецът се тревожил, че ще остане без работа. През 2017 г. ищецът имал проблеми, затова бил напрегнат, а преди това – весел и по-спокоен. Към този момент ищецът работил в МРРБ, преди да го уволнят, заемал длъжността началник отдел. Заявява, че тя продължила да живее с ищеца на семейни начала, но той вече бил много неспокоен, имали скандали за дреболии, много често й казвал - "сега ли ще переш, ще миеш чинии". Преди често ходили на преходи до В., и на по-далечни, но след случилото започнал да й отказва, тъй като не можел да измине тези разстояния, а преди са ходили по 3-4 км пеша. Разходките станали по-къси, ходене между 300-400 метра, с почивки през интервал 15 минути. Свидетелката допълва, че ищецът бил зле със зрението, тя му четяла, тъй като не виждал добре текста. Променил почерка си, той станал по-едър, не различавал малки и големи букви. Имал затруднение при задържането на предмети, започнали позиви за често уриниране, дори имал изпускане. Допълва, че страховете при уволнението били оправдани, на неговото място бил назначен негов колега, за когото се носели слухове и това го съсипало. Ищецът се преместил в своето жилище, държанието към свидетелката било странно, мислил, че тя ще го напусне. Между 6-8 месеца ищецът бил в болничен, като личният му лекар го изпратил при невролог. Тогава на ищеца е открито заболяването множествена склероза, лекуван бил с медикаменти. След като се върнал при свидетелката, бил много отпаднал, не можел да се обслужва сам. Година след уволнението здравословното му състояние се подобрило, подобрило се зрението му и уринирането. Продължило само провлачването на краката му, поради което не могли да правят дълги преходи. Допълва, че ищецът не е могъл да си намери работа, независимо че активно търсел. След като бил възстановен на старото си работно място, симптомите на заболяването се възобновили, имал неприятности. След като успял да си намери друга работа, миналото лято се преместил. Заявява, че ищецът бил изпратен на терапия, като възстановяването било частично, но продължило провлачването на крака. Има залитания, когато се измори, подпира се на нея, и това става внезапно.

Я. С. С.. Същият заяви, че познава ищеца от второто полугодие на 2000 г. Според него ищецът е уравновесен и дисциплиниран човек, бил офицер от Строителни войски. От двама души в отдела, където работил, той направил отдела, оглавявайки го като началник. С ищеца са били много близки. Към този момент свидетелят работил по проект в сградата на МРРБ, но не към министерството. Научил за състоянието на ищеца след неговото уволнение, през есента на 2017 г. При среща с ищеца свидетелят научил, че той се чувства зле, споделил му, че симптомите му се проявили, като след първото му уволнение, когато били закрити Строителни войски. Свидетелят забелязал, че ищецът е болен, изморявал се бързо, когато били заедно и се разхождали парка, ищецът търсел постоянно пейки, на които да поседне за около 5-10 минути. Тогава свидетелят забелязал, че ищецът влачи единия си крак. Допълва, че преди това заедно с ищеца често правили големи разходки до Б. и В.. Свидетелят заявява, че докато живеел на шестия етаж, ищецът се е качвал без проблем, а към настоящия момент живее на втория етаж и въпреки това не иска да ходи, защото не може да се

качва по стълби. При срещите им ищецът му разказвал за своето уволнение. Бил загрижен за бъдещето си, споделил на свидетеля, че търси работа, но не успява да намери нещо по специалността си. Споделя, че ищецът е бил напрегнат, нервен, неконтрактен. Свидетелят допълва, че често търсел ищеца, при тези срещи ищецът не е споделял да има проблеми с половинката си. Забелязал, че ищецът носи очила, защото не можел да вижда добре, при четене буквите му се размазвали. Свидетелят забелязал, че при ходене ищецът при ходене си влачи краката. Ищецът е буден и общителен човек, двамата много често се виждат, разменят си книги. В заключение допълва, че след възстановяването на ищеца на работа, той не е могъл да се адаптира, намерил си работа по специалността и напуснал

Съдът ще коментира свидетелските показания при излагане на своите правни изводи.

Към доказателствения материал по делото се приобщиха следните писмени доказателства, представени от жалбоподателя:

В с.з. на 15.07.2021 г. – ЕР № 1593/109/18.06.2021 г., на ТЕЛК при П МБАЛ – С. ЕАД и ЕР № 1498/102/09.06.2021 г., на ТЕЛК при П МБАЛ – С. ЕАД /л.74-75/; в С.З. на 21.10.2021 г. – Заповед № ЧР-Сф-15/29.05.2020 г. за назначаване на Г. З. Г. в О.-С., А., Служебна бележка изх.№ 66-СФ-1287/14.09.2021 г., издадена от О.-С., А., служебна бележка изх.№ 66-СФ-1288/14.09.2021 г., издадена от О.-С., А. /л.90-92/; в с.з. на 14.04.2022 г. – заверени преписи на Решение № 6413 от 07.11.2017 г. по адм.дело № 10488/2017 г. на АССГ и Решение № 2582 21.02.2019 г. по адм.дело № 14603/2017 г. на ВАС /л.115-120/.

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

Исковата молба е предявена в петгодишния давностен срок от влизане в сила на Решение № 6413 от 07.11.2017 г., постановено по адм.дело № 10448/2017 г. по описа на АССГ. Исковата молба е предявена от легитимиран субект – адресат на отменената като незаконосъобразна заповед за прекратяване на служебно правоотношение, вследствие на която се претендира обезщетение за претърпени неимуществени вреди, и при наличие на правен интерес, поради което същата е процесуално допустима.

По същество искът е частично основателен.

Според чл.1, ал.1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на гражданите и юридическите лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне право на иск за обезщетение, е необходимо да са налице няколко кумулативни предпоставки, а именно: вреда - имуществена или неимуществена; незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнението на административна дейност; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда. Под вреда следва да се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно защитените от правото имуществени и неимуществени интереси на увредения, а под "пряка и непосредствена" - тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния акт, действие или бездействие на компетентния административен орган по силата на безусловно необходимата връзка между тях. При липсата на който и да е от елементите на фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл.203 АПК във вр.с чл.1 ЗОДОВ.

Първата предпоставка, въз основа на която е допустимо да бъде ангажирана отговорността на държавата, е наличието на незаконосъобразен административен акт. В случая тя е установена - незаконосъобразната Заповед за прекратяване на служебно правоотношение № РД-02-16-448/22.08.2017 г. на Гл.секретар на МРРБ, е отменена с влязло в сила съдебно решение. Следователно ищецът е доказал наличието на незаконосъобразен акт, издаден от административен орган при или по повод изпълнение на административна дейност по смисъла на чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

При това положение Съдът следва да прецени установено ли е по делото настъпване на вреди, а при положителен отговор – представляват ли тези вреди пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт.

Съобразно разпоредбата на чл.154, ал.1 от Гражданския процесуалния кодекс (ГПК) всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. В противен случай Съдът е длъжен да приложи последицата при носене на доказателствената тежест, като приеме недоказания факт за неосъществил се. Ищецът е този, който следва да докаже чрез провеждане на пълно и пряко доказване със съответните процесуални способности, настъпването на твърдените неимуществени вреди, както и причинната връзка между тях.

В конкретния случай от събраните по делото доказателства – писмени, гласни и от приетата по делото СМЕ, се установи по безспорен начин наличието на останалите материалноправни предпоставки, предвидени в закона.

Твърдението на ищеца за претърпени от ищеца неимуществени вреди в резултат на отменената заповед, се доказва по несъмнен начин. Същият ангажира доказателства в подкрепа на твърденията му за причинени неимуществени вреди, изразяващи се в страх, напрежение, депресия, влошаване на здравословното му състояние с получаване на посттравматично психическо разстройство, високо кръвно налягане /хипертонично сърце/, пристъп на МС, довел до изтръпване на крайниците, често уриниране, замъгляване на погледа, загуба на равновесие и слабост в крайниците.

От приетата по делото СМЕ се установява, че ищецът е с доказано заболяване множествена склероза от м.януари 2000 г., като до 2017 г. ищецът е бил в добро клинично състояние, той е бил в ремисия. Установено е от вещото лице, че на 06.08.2002 г. на Г. е регистрирана диагноза "Н. нерви оптици", която също може да бъде проява на основното заболяване МС, като му е издаден болничен лист за десет дни. Впоследствие има няколко регистрации за оплаквания, свързани с двустранна коксартроза и радикулопатия до 2017 г. На 31.07.2017 г. е регистрирано "Стресово разстройство", във връзка с което на ищеца е издаден болничен лист за 14 дни, а на 09.08.2017 г. във връзка с негови оплаквания от сърцебиене, световъртеж, нарушен сън - "Посттравматично стресово разстройство", е издаден болничен лист за 30 дни. Тогава ищецът е насочен към специалист – невролог и на 15.08.2017 г. горната диагноза е препотвърдена. На 11.09.2017 г. е отбелязана диагноза МС и е описан неврологичен статус на 13.09.2017 г., включващ "К. синдром, нестабилна походка, атактична спастична, пол. Р.". До м.май 2018 г. диагнозата е препотвърдена, за което са издадени съответните болнични листове, като на 14.05.2018 г. лекар-невролог описва клиничното състояние и насочва Г. за представяне пред ТЕЛК с оглед определяне на процент трайна нетрудоспособност. При преглед на 22.01.2020 г., от лекар невролог е потвърдена отново диагнозата на Г. – Множествена склероза, с част от анамнезата: "... пациент с МС от 2000 г., доказан с М.. Заболяването протича без регистрирани пристъпи до началото на септември 2017 г. – когато е получил обостряне на оплакванията". В преглед на кардиолог от 22.01.2020 г. е отбелязано, че "... през м.януари 2018 г. след сериозен стрес Г. отключва хипертоничен синдром с повишено артериално налягане, пристъпни аритмии ...". Съгласно изводите на вещото лице и въз основа на медицинската документация за периода 2002 г. – 2017 г., липсват регистрации за

обостряне, пристъпи или активност на болестта, не са провеждани изследвания в тази насока. След 2017 г. до 2021 г. включително, от справка за отпуска по болест са налице болнични листове с диагноза МС. От СМЕ се установява, че след 2017 г. оплакванията, свързани със заболяването МС, зачестяват, което е потвърдено от представената по делото медицинска документация.

От експертното заключение, дадено въз основа на медицинската документация, обвързана с дадените по делото свидетелски показания, става ясно, че ищецът е бил в напрегнато очакване относно разрешаване проблема с трудовото му правоотношение, като е бил силно разочарован. Очакването да се случи нещо лошо или неприятно за човек е стресогенна ситуация, колкото по-продължителна е тя, толкова по-неблагоприятно се отразява на организма. Безспорно това очакване се е отразило на неговото ежедневие, включително и от мотивацията му за разходки и излизане сред природата, което би подобрило емоционалния му тонус. Когато стресогенните фактори продължават да действат по-дълго, стресът става хроничен и изчерпва защитните механизми и допринася за отключването или обострянето на редица здравословни проблеми и хронични заболявания, автоимунни заболявания, включително МС – води до влошаване или до пореден тласък в прогресирането им в резултат на стрес. Последниците от всеки пореден пристъп на МС могат да бъдат различни в зависимост от тежестта и характера на актуалния неврологичен дефицит. Такива последници са неврологична симптоматика и/или възобновяване на стара такава, която е с разнообразен характер – парези на крайници, зрителни смущения – внезапно намаляване остротата на зрението, световъртеж, нарушена походка, тазово-резервоарни нарушения, пристъпни изтръпвания на телесни зони, което нарушава нормалното ежедневно функциониране на пациента.

Вещото лице е посочило, че МС е хронично възпалително имуномедирано прогресиращо заболяване на централната нервна система, причислявано към автоимунните заболявания – развива се като реакция на имунната система към собствените клетки и тъкани, които се разпознават като чужди и се атакуват като чужди. В зависимост от протичане на заболяването могат да бъдат обособени четири основни форми на болестта – пристъпно-ремисивна, вторично-прогресивна, първично-прогресивна и пристъпно-прогресивна. Най-честата форма на протичане на заболяването е пристъпно-ремисивната. При нея пристъпите се редуват с периоди на ремисия, през които болните нямат нови оплаквания и не се наблюдава влошаване на съществуващите симптоми. Понякога симптомите на болестта не преминават напълно в периода на ремисия, а остава известен дефицит, като тези остатъчни симптоми не се засилват докато трае ремисията. Клиничното протичане на МС зависи от неговата форма. Пристъпно-ремисивната форма, с която започва болестта при 85 % от пациентите, се характеризира със спонтанно преминаващи до няколко седмици остро настъпващи пристъпи, последвани от ремисии. Тези пристъпи се характеризират с различни неврологични симптоми и те зависят от локализацията на плаките в централната нервна система. Симптомите при пристъп са най-разнообразни – парези на крайници, зрителни нарушения, нарушения в координацията и походката, тазово-резервоарни нарушения, изтръпвания, световъртеж. В по-напредналите стадии и с по-тежък дефицит се наблюдават и когнитивни нарушения. На клиничната симптоматика неблагоприятно се отразява стресът, особено отрицателните емоции.

Безспорно експертното заключение се обвързва с дадените в хода на съдебното производство свидетелски показания. От същите се установява, че ищецът е претърпял твърдените от него неимуществени вреди. Същият е бил в състояние на силен стрес, който е предизвикал влошаване на здравословното му състояние, респективно обостряне на заболяването му, отделно от това е получавал пристъпи, не е могъл да се обслужва изцяло самостоятелно, станал е твърде изнервен. Ангажираните гласни доказателства, ценени в съвкупност с писмените такива и СМЕ, доказват по безспорен начин изложените в исквата молба твърдения. Според разпитаните по делото свидетели ищецът е преживял силен стрес,

изпаднал е в депресия, което е довело до влошаването на здравословното му състояние. В тази връзка в съдебното производство се представиха категорични доказателства, от които да се направи непротиворечив извод как издадената заповед е повлияла неблагоприятно на ищеца.

По начало неимуществените вреди представляват засягане на честта, достойнството, доброто име на лицето в обществото, болките и страданията, които то е изживяло, както и всички други негативни преживявания в резултат на увреждането. Специалният закон не уточнява как се определя размерът на неимуществените вреди, поради което субсидиарно следва да се прилага гражданското законодателство и по-конкретно чл.52 от Закона за задълженията и договорите, който дава възможност за определянето им по справедливост. Неимуществените вреди подлежат на доказване и не се предполагат, поради което ищецът не е освободен от задължението да докаже по безспорен начин, че е претърпял такива вреди. Те трябва да бъдат установени с конкретни доказателства по делото, а не с общи твърдения и термини, тъй като за всеки човек те са индивидуално определяеми и Съдът не може да предполага тяхното наличие. В случая ищецът се справи с лежащата върху него доказателствена тежест и установи настъпването на твърдяните от него неимуществени вреди.

Съгласно чл.4 ЗОДОВ обезщетение се дължи за всички вреди - както имуществени, така и неимуществени, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Указаната норма сочи, че следва да се установи наличието на причинна връзка между вредите и незаконния административен акт като елемент от горепосочения фактически състав, от който възниква обезщетителната отговорност на държавата. В доказателствена тежест на ищеца е да установи наличието на причинна връзка между претърпените неимуществени вреди и конкретния незаконен акт. Причинна връзка е налице, когато вредите са в резултат на увреждането, настъпили са по повод и във връзка с него. За установяването на причинна връзка между вредите и незаконния акт са допустими всякакви доказателствени средства, вкл. и свидетелски показания. В настоящия случай, както се посочи по-горе, от страна на ищеца се ангажираха съответните доказателства /писмени и гласни/, чрез които се установиха по безспорен начин изложените в исковата молба твърдения за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в негативни преживявания, отразили се върху неговото здравословно и/или психично състояние, респективно в отношенията му с неговите близки в резултат на издадения и отменена като незаконосъобразна заповед за прекратяване на служебното му правоотношение.

Следователно при наличието на пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилата вреда, исковата претенция за причинени неимуществени вреди като основателна и доказана следва да бъде уважена. По силата на чл.52 ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Във всички случаи на приложение на чл.52 ЗЗД база при определяне на паричното обезщетение за причинени неимуществени вреди са стандартът на живот в страната и средностатистическите показатели за доходи по време на възникване на увреждането. Неимуществените вреди са конкретно определени и присъденото парично обезщетение за тях следва да съответства на необходимостта за преодоляването им, да е достатъчно по размер за репарирването им в съответствие с общоприетия критерий за справедливост и с оглед особеностите на конкретния случай. Същевременно обезщетението не следва да надвишава този достатъчен и справедлив размер, необходим за обезщетяването на конкретно претърпените неимуществени вреди.

Съдът, като отчита причинените на ищеца неимуществени вреди по вид, степен и интензитет, намира, че справедлив по правилата на чл.52 ЗЗД би бил размер на обезщетението в размер на 4 000 лв. Искът се явява основателен за посочената сума и следва да бъде отхвърлен за разликата до пълния претендиран размер.

С оглед частичната основателност на главния иск, основателен се явява и акцесорният иск за законната лихва върху тази сума, считано от 25.02.2020 г. (датата на предявяване на исковата молба) до окончателното изплащане на сумата.

По делото е направено искане за присъждане на разноски от страна на ищеца. От

представения от ищеца списък на разноските по чл.80 ГПК е видно, че същият претендира разноски в общ размер на 2 110 лв., от които 1 500 лв. заплатено адвокатско възнаграждение, 600 лв. депозит за СМЕ и 10 лв. държавна такса. Ответникът е направил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Съгласно чл.8, ал.1, т.4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за процесуално представителство, защита и съдействие по дела с материален интерес от 10 000 лв. до 100 000 лв., адвокатското възнаграждение се определя в размер на 830 лв. + 3 % за горницата над 10 000 лв. Така изчислено, адвокатското възнаграждение възлиза на 1430 лв. и заплатеното адвокатско възнаграждение в размер на 1 500 лв. не е прекомерно. Материалният интерес по уважената искова претенция е в размер на 4 000 лв., поради което адвокатското възнаграждение следва да се редуцира до 510 лв. съобразно чл.8, ал.1, т.2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. Предвид изхода на спора и на основание чл.78, ал.1 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата в размер на 1 120 лв., от които 10 лв. заплатена държавна такса, 600 лв. разноски за СМЕ и 510 лв. – адвокатско възнаграждение, съразмерно с уважената част на исковата претенция.

От страна на ответника в производството своевременно е направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. На основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. на основание чл.37 от Закона за правната помощ във вр.с чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран от изложеното и на основание чл.203 и сл. от АПК, Съдът

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСЪЖДА Министерство на регионалното развитие и благоустройството, да заплати на Г. З. Г. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] ЕГН: [ЕГН], сумата в размер на 4 000 лв. (четири хиляди лева), представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди от отменен като незаконосъобразен административен акт – Заповед № РД-02-16-448/22.08.2017 г., издадена от Главния секретар на МРРБ, отменен с Решение № 6413 от 07.11.2017 г., постановено по адм.дело № 10448/2017 г. по описа на АССГ, оставено в сила с Решение № 2582 от 21.02.2019 г., постановено по адм.дело № 14603/2017 г. по описа на ВАС, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 25.02.2020 г. (датата на предявяване на исковата молба) до окончателното изплащане на сумата.

ОТХВЪРЛЯ иска на Г. З. Г. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] ЕГН: [ЕГН], за присъждане на неимуществени вреди от незаконосъобразен административен акт - Заповед № РД-02-16-448/22.08.2017 г., издадена от Главен секретар на МРРБ, отменен с Решение № 6413/07.11.2017 г., постановено по административно дело № 10448/2017 г. по описа на АССГ, оставено в сила с Решение № 2582/21.02.2019 г., постановено по административно дело № 14603/2017 г. по описа на ВАС, за разликата над 4 000 лв. до размера на предявения иск 30 000 лв.

ОСЪЖДА Министерството на регионалното развитие и благоустройството да заплати на Г. З. Г. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] ЕГН: [ЕГН], разноски по делото в размер 1 120 лв. (хиляда сто и двадесет лева).

ОСЪЖДА Г. З. Г. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] ЕГН: [ЕГН], да заплати на Министерството на регионалното развитие и благоустройството юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протест пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ:

